

ovšem jest, že musí nésti i odpovědnost za následky této své činnosti. Platí proto částečně i o něm to, co shora uvedeno o obžalovaném Františku M-ovi, neboť také u něho měl nalézací soud zkoumati a uvážiti celou jeho účast při uveřejňování závadných článků a pak teprve byl by se mohl bezpečně vysloviti o tom, zda spáchal obžalovaný dolosní činy, z nichž ho žaloba viní. Totéž lze říci o obžalovaném Raimundu A-ovi, neboť i když nalézací soud u něho nezjišťuje žádné přímé pozitivní činnosti, směřující k uveřejnění závadných článků, souvisí přece jeho ostatní předchozí jednání tak úzce s celou činností obžalovaného Josefa J-a, že nutno činnost obou těchto obžalovaných posuzovati ve vzájemné spojitosti a uvážiti pak, zda stíhá i obžalovaného A-a dolosní zavinění. O činnosti obžalovaných Františka Sch-a a Leopolda H-a, jímž obžaloba klade pouze za vinu přečin dle §u 8 tr. zák. a čl. VII zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863, spáchaný prý tím, že v úmyslu, uveřejniti tiskem spis obžalovací v trestní věci proti Raimundovi A-ovi a Josefu P-ovi dříve, než obžaloba v hlavním přelíčení byla přednesena, v č. 6 časopisu »Volkswille« vytiskli článek »Anklageschrift«, při čemž však čin následkem konfiskace tohoto čísla dokonán nebyl — zmiňuje se rozsudek nalézacího soudu na dvou místech. Praví o nich nejprvé, že vysázeli jako sazeči každý jednu část uvedeného obžalovacího spisu, domnívajíce se, že přelíčení jest již nařízeno a sice dříve, než časopis má vyjít, a shledává pak u nich kulposní zavinění, spočívající v tom, že s á z e l i o b ž a l o v a c í s p i s, ačkoliv v ě d ě l i, ž e n e b y l j e š t ě p ř i h l a v n í m p ř e l í č e n í p ř e d n e s e n. Soud zjišťuje tedy u těchto obžalovaných, přes zdánlivý odpor, který se mezi oběma těmito zjištěními jeví, po subjektivní stránce přímo v ě d o m í jejich o tom, že obžalovací spis, jimi vysázený, nebyl ještě při hlavním přelíčení přednesen, zjišťuje tedy jednání dolosní. Soud porušil tedy výrokem, že shledává u těchto obžalovaných pouze opomenutí (culpu), totiž nedostatek potřebné pozornosti a péče, zřejmě zákon. Vzhledem k pozitivní dolosní činnosti obžalovaných, nesené úmyslem uskutečniti předčasně uveřejnění obžalovacího spisu, nemůže tedy býti sporu o tom, že jest tu pokus přečinu dle čl. VII citovaného zákona možný, třeba že se úmysl obžalovaných nevztahoval k porušení statků předpisem citovaného článku chráněných.

Čís. 1326.

Ten, kdo se zmocnil věci, neznámým zlodějem odňaté a jím při pronásledování odhozené, dopouští se podílnictví na krádeži nikoliv krádeže, pak-li věděl, že jde o věc kradenou.

(Rozh. ze dne 29. října 1923, Kr II 345/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa N-a do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 26. ledna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na krádeži dle §§ 5, 171, 173, 179 tr. zák. potud, že zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadené části a dle §u 290 tr. ř. i ve výroku, jímž byl obžalovaný Michal J. uznán vinným

zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 176 II a), 179 tr. zák. a uznal oba obžalované vinnými zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v listopadu 1920 v B. věc kradenou, a to sedm stuček kretonu (plátna) na sebe převedli a prošantročili, při čemž jim z hodnoty věci a z příběhu bylo povědomo, že byla krádež spáchána způsobem takovým, který ji činí zločinem, a při čemž věci, jež na sebe převedli a prošantročili, převyšovaly hodnotu dvou set korun.

D ů v o d y:

Odůvodněna jest stížnost Rudolfa N-a pokud uplatňuje zmatek čís. 10 Šu 281 tr. ř., poněvadž neprávem skutek stěžovatelův kvalifikován byl jako zločin krádeže, kdežto ve skutečnosti opodstatňuje trestný čin jiný, dle mínění stížnosti zatajení nálezu. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaní pustili se za neznámým zlodějem, jenž kreton z držení dráhy odcizil, v tom úmyslu, by mu onen kreton odňali a pro svůj užitek upotřebili. Neznámý tento zloděj, byv obžalovanými v polích dostižen, uprchl, zanechav na místě zboží, dráze odcizené. Zboží to nebylo již v držení dráhy, protože z něho neznámým zlodějem bylo odňato. Zboží to nebylo však v době, kdy obžalovaní se ho zmocnili, ani již v držení neznámého zloděje, jelikož tento, zanechav je na místě a uprchnuv, držení jeho se vzdal. Nebylo tu proto již v Šu 171 tr. zák. předpokládaného odnětí cizí věci z držení a bez přivolení osoby jiné. Jelikož však obžalovaní dle zjištění rozsudku ovšem věděli, že věci, jež po útěku neznámého zloděje si přivlastnili a později prošantročili, jsou věci dráze ukradené, spočívá v jednání jejich podílnictví na krádeži dle Šu 185 tr. zák., a to dle Šu 186 a) i b) tr. zák. podílnictví zločinné. Při správném posouzení věci měli proto býti obžalovaní uznáni vinnými nikoli zločinem krádeže, nýbrž mírnějším trestem ohroženým zločinem podílnictví na krádeži. V tomto rozsahu bylo zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa N-a vyhověti, a ježto jsou tu podmínky Šu 290 tr. ř. i ohledně spoluobžalovaného Michala J-a, bylo rozsudek celý zrušiti jako zmatečný a ve věci naléztí jak se stalo.

Čís. 1327.

Pro rozlišení, zda jde o krádež dříví v lese či o pouhý lesní pych, nepřichází v úvahu pokleslá kupní síla peněz, nýbrž rozhoduje druh a jakost dřeva, jeho určení a způsob, jakým je lze zužitkovati.

(Rozh. ze dne 29. října 1923, Kr. II 349/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 17. března 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem nedokonané krádeže ve smyslu §§ 8 a 460 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že čin obžalovaného, který se dle rozsudku pokusil odci-